

bliver det $3\frac{1}{2}$ Kr. i Udgift for hver Person, der er her i Kjøbenhavn. Ville vi fra denne Sum drage de 76,000 Kr.s Tilskud, faa vi noget over 3 Kr. pr. Individ. Det vil altsaa sige, at Udgifterne ere stegne langt stærkere end Indbyggerantallet, idet der omtrent bliver en Fordobling af Udgifterne for hvert Individ.

Spørgsmaalet er saa, om der her-efter er Grund til at konkludere derhen, at Kjøbenhavn bør have et yderligere Tilskud, end Byen hidtil har faaet til Dækning af disse kommunale Udgifter. Jeg vil da først sige, at i en meget lang Aarrække, i Menneskealdrer, har Staten ydet et Tilskud til disse Udgifter, medens Kommunen ellers med Hensyn til sine kommunale Udgifter har været henvist til at hjælpe sig selv, og at man, den Gang Kommunen forbedrede sit Politivæsen, fra alle Sider fandt, at Statskassen i saa Henseende burde forhøje sit Tilskud ret betydeligt. Det sidste Aar, for hvilket Oplysning haves, førend den ny Politilov traadte i Kraft, var Tilskuddet 42—43,000 Kr., og man sprang saa op til 76,000 Kr. Sagen er, at de kommunale Udgifter, som der her er Tale om, i visse Henseender skille sig meget fra andre. Naar vi f. Eks. tage Udgifterne til Fattigvæsenet, kan der der paavises enkelte Personer, hvem Udgiften kommer til gode, og man kan udstykke denne Hjælp i en hel Mængde Smaasummer: den faar saa meget, og den faar saa meget og saa fremdeles. Heraf er en naturlig Følge, at Udgiften stiger, efterhaanden som Indbyggerantallet stiger. Det samme er Tilfældet med en anden stor Udgift, Udgiften til Skolevæsenet. Ogsaa her kan man paavise de enkelte Personer, som nyde godt af denne Udgift. Men naar vi ville tage Polititudgifterne og Delinkventomkostningerne, forholder det sig ganske anderledes. Man kan ikke her udstykke den samlede Udgift i visse mindre Summer, som komme de enkelte Individier til gode. Det er hele Totaludgiften, der kommer hver enkelt til gode. En Række forskellige Forhold, derunder Byens Størrelse m. v., kræver til en given Tid en vis Politistyrke og dermed visse Udgifter. Har Politiet ikke denne Styrke, er der ikke den fornødne Retssikkerhed for nogen, og er der Retssikkerhed, er Retssikkerheden der for alle. Det er altsaa Hensynet til hver enkelt, der fordrer denne Udgift. Men der kommer her tillige et andet Moment til, nemlig, at det ikke blot er Personerne, hvem denne kommunale Udgift gavner, det er

tillige Institutionerne. Udgiften afholdes lige saa meget og i adskillige Henseender mere i Institutionernes Interesse end i Personernes. Vi have jo her en stor Mængde af Institutioner, som nærmest maa siges at være Statsinstitutioner. Vi have Kongehuset og Regeringsmagten, vi have Rigsdagen, vi have Universitetet, det kongelige Teater, de militære Etablissementer, vi have de store Kunstsamlinger osv. — Institutioner, som alle vedrøre Staten, og som allesammen opretholdes, beskyttes og sikres ved den samme Sum, som sikrer de enkelte Individier.

Som jeg anførte, maa Beboerne i Kjøbenhavn yde et klækkeligt Bidrag for at naa denne Sikkerhed, et Bidrag, som er steget fra $1\frac{1}{2}$ Kr. til 3 Kr. pr. Individ. Dertil er der ikke noget at sige. Vil man opnaa de Goder, som følge med at bo i en stor Stad, en Hovedstad, maa man ogsaa finde sig i at tage Del i de Udgifter, som maa afholdes, for at disse Goder behørig kunne opretholdes. Men hvad der saaledes gælder for det enkelte Individ, at det ikke har nogen Grund til at klage, det samme, mener jeg, gælder for Staten. For saa vidt man har erkendt — og det har man forlængst — at Staten har Forpligtelse til, paa Grund af den Fordel, som dens Institutioner nyde, at give Tilskud til de her omhandlede Udgifter, gælder, forekommer det mig, for Staten ganske det samme, som for de enkelte Individier. Knyttes altsaa disse Statsinstitutioner til den store Stad, er det naturligt, at de tage deres Del af Udgifterne, og, naar disse Udgifter stige, at de tage en forholdsmæssig Del i Stigningen. Dertil kommer endnu en anden Betragtning. Man vil maaske sige: Hvorfor skal man overhovedet her yde Tilskud? Man finder jo ikke paa, at Staten skal yde Bidrag til Fattigunderstøttelse eller til Skolevæsen — ja dette sidste kommer jo nok, men i hvert Tilfælde have vi det ikke endnu. Sagen er, at det Formaal, til hvis Fyldestgørelse de heromhandlede Udgifter afholdes, nærmere beset ikke saa meget er et kommunalt, som det er et Statsformaal, hvilket jeg ikke behøver at komme udførlig ind paa. Det er anerkendt fra alle Sider, at det er det naturlige, at Staten afholder Delinkventudgifterne, og at den ogsaa afholder en Del af Polititudgifterne — ikke alle selvfølgelig, f. Eks. ikke nogen Del af saadanne Udgifter som til Sundhedspolitiet, Torvepoliti, Havnepoliti o. dsl., derimod en Del af Udgifterne til Ordenspoliti og til Opdagelsespoliti. Og det er netop den Side af Sagen, som gør,